

ΕΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

N. ΑΝΝΩΝ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Όδος Πατησίων, άριθμός 3, πάρα το
τυπογραφείον της «Κορίννη».

Αι συνδροματικούς αποτέλουσται διπλόθερος εις Αθήνας
διά τουπατοπομήν να γραπταναπεμπάτων

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΕΠΑΙΤΗΣ. (μετά τέκνοντος μιθιστόρια Κενίστου Δωδε. μετάρρωσης Τόπου.)
— Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΟ, μιθιστόρια Άλεξανδρου Δεύμα. (Συνέχεια.) — ΜΙΑ
ΝΥΞ ΕΝ ΑΝΤΙΔΩΣΙΣ Δημητρίου Λαζαρίδη.

ΕΤΗΕΙΑ ΣΥΝΑΡΩΜΗ

ΠΟΙ. πλήρηωτας

· Β. Αργον. ρ. 5 από τας τελεταρίσματα
· Εν τη Κέντρα πώ φα λέμε 10 'Εβ. Ρωμαϊκούς 4.
· ΓΓΛΑ ηρούχους μετά?

Μή προχωρής τρελλόπατόδον. (Σελ. 377.)

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΕΠΑΙΤΗΣ ΜΥΣΤΟΡΙΑ ΕΡΝΕΣΤΟΥ ΔΩΔΕ

[Συνέχεια: Έδει προηγούμενον τύλλον.]

Μ' ὅλον τὸ μῆσος, ὥπερ ἡσθάνετο διὰ τὸν
ἀνακριτὴν καὶ διὰ πάν τὸ ἐνδιαφέρον αὐτὸν,
ἡσθάνθη ἐν τούτοις εὐγνωμοσύνην
ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς θελκτικῆς ἔκείνης γυναικῆς, ήτις ἦρχετο μελχρίς αὐτοῦ τοῦ ἀθλίου,
ἵνα τὸν ἔξαγαγη ἐκ τῆς ἀβύσσου, εἰς ἣν
εἶχε πέσει.

— Χθές, ἤρκεσε νὰ σὲ ἴδω εἰς τὸ γρα-
φεῖον τοῦ συζύγου μου, καὶ νὰ μάχω ὅτι ἡ-

Σαλβιέττη ἡτοῦ θυγάτηρ σου, ἵνα πεισθῶ
ὅτι δὲν τὴν ἐφόνευσες.

— Εἰν' ἀληθές, κυρία, εἰν' ἀληθές! ἀ-
νέκραξεν ὁ Ἰωάννης. Οὐδέποτε πατήρ φο-
νεύει τὸ τέχνον του. Ὁ ἀγακριτής εἶπεν
ὅτι ἡθέλησα νὰ τὴν τιμωρήσω διὰ τὸ πα-
ραπτωμά της, καὶ νὰ καλύψω διὰ τοῦ θα-
νάτου τὴν ἀτίμωσιν, ἢν ὑπέστη. Ἀλλὰ
μήπως ἡ καρδία τοῦ πατέρος δὲν εἶναι πλή-
ρης οἴκτου; "Αλλώς τε εἶχον τὸ δικαίωμα
νὰ τὴν τιμωρήσω, ἔγω, ὅστις οὐδέποτε
τὴν ἀνεγνώσσεις ὡς θυγατέρα μου, καὶ
δὲν ἡδυνήθην νὰ τὴν προφυλάξω ἀπὸ τῶν
πειρασμῶν; "Α! κυρίσ, εἶμαι ἀθώος!

— Δὲν ἀμφέβαλλον καὶ διὰ τοῦτο ἡλ-

θον, ὑπέλαβεν ἡ κυρία Σαραμί. "Αλλώς τε,
εἰδον τὴν Σαλβιέττην καὶ τὴν ἡγάπησα,
χωρὶς πολὺ νὰ τὴν γνωρίσω.

— Ήγαπάτε τὴν θυγατέρα μου. Σεῖς!
ἀνέκραξεν ὁ ἐπαίτης.

Α' Αντί πάσης ἀπαντήσεως, ἡ Ἰουλιέττη
τῷ διηγήθη τὰς βοαχείας σχέσεις, δις ἔσχε
μετὰ τῆς νεκρᾶς, καὶ τῷ ἐπανέλαβε τοὺς
λόγους, οὓς τῇ εἶπεν ἡ Σαλβιέττη τὴν ἡ-
μέραν, καθ' ἣν τὴν εἶδε διὰ τελευτάκιν
φοράν.

Χείμαρρος δακρύων κατέκλυσε τὸν Ἰω-
άννην. "Αλλ' αἰρνης ίδεα τις διῆλθε τοῦ
νοός του καὶ εἶπεν:

— Ο σύζυγός σας λοιπὸν συνήντησε

τὴν θυγατέρᾳ μου ; τὴν ἐγνώμενον ; τὴν ωμήλησε ;

— Ναι, τὴν ήμέραν, καθ' ἣν κατελήφθημεν ὑπὸ καταιγίδος σι; τὰ πέρι τῆς γεφύρας τοῦ Γάρδωνος.

— Οὐδὲν περὶ τούτου εἶπε, διενειτο δὲ παῖτης. Ἀπέκρυψε τὴν συνάντησιν ταύτην. Διατί;

Καὶ αἱ ὑπόνοιαι του ἐδιπλασιεσθήσαν, αὐξήθησαν ἔτι καὶ ἐκ τοῦ γεγονότος, ὅπερ ἀπεκάλυπτεν αὐτῷ ἡ ἀφήγησις τῆς κυρίας Σαραμί, ὅτι ἡ Σαλβιέττη, κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τῆς ζωῆς της, κατετρύχετο ὑπὸ τύφεων, ἃς ὀμολόγει μὲν εἰς τὴν σύζυγον τοῦ ἀνακριτοῦ, ἀλλ' ἡρνεῖτο νὰ τῇ εἴη τὴν αἰτίαν. Ἐν τῇ ἀφηγήσει τῆς κυρίας Σαραμί ὑπῆρχον φράσεις μεταβάλλουσαι τὰς ὑπονοίας τοῦ Ἰωάννου εἰς βεβιότητας. Ἡ Σαλβιέττη εἶπεν εἰς τὴν νεαρὰν γυναῖκα τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν εἶδεν αὐτὴν διὰ τρίτην καὶ τελευταίαν φοράν :

— Είμαι πολὺ ἔνοχος ἀπέναντι σας. Ἄν ποτε μάθητε διατί, συγχωνησατέ με. Μὲ ἡπάτησαν.

‘Οποιον παράπτωμα, διοίαν ἀπάτην ὑπανισσετο ἡ Σαλβιέττη, ἀν μὴ τὴν ἀποτρόπαιον καταστασίν της, οὐσα ἔρωμένη ἐγγάμου ἀνδρός, πρὸς τὴν σύζυγον τοῦ διποίου δὲν ἐτόλμακ νὰ ὀμολογήσῃ τὰ πάντα, καὶ τὸ ψεῦδος, ὅπερ ὁ ἀρστής της δὲν ἀδιστασε νὰ τῇ εἴη τὴν βεβιότων αὐτήν, ἵνα εὐκολώτερον τὴν διαφθείρῃ, ὅτι ἡτο ἄγαμος;

— Ω! μίαν ἀπόδειξιν! μίαν ἀπόδειξιν καὶ οὐδὲν ἄλλο! ἔλεγε καθ' ἔκυτὸν ὁ Ἰωάννης.

— Διεβεβαίωσα τὸν σύζυγόν μου περὶ τῆς ἀθωότητός σου, ὑπέλαβεν ἡ Ἰουλιέττη, καὶ θὰ ἐπιτύχω παρ' αὐτοῦ τὴν ἀποφύλακίσιν σου. Ἐπιθυμῶ μόνον ἀπὸ καρδίας νὰ τῷ ἀπόδειξω διὰ δὲν ἡπατήθην καὶ, πρὸς τοῦτο, πρέπει νὰ μὲ βοηθήσῃς νὰ ἀνακαλύψω τὸν ἀληθινὸν ἔνοχον.

— Πῶς! ὑμεῖς, θέλετε!

— Τὸ θέλω. Αὔριον θὰ ἐξέλθῃς τῆς φυλακῆς. Ἀμέσως θ' ἀρχίσῃς τὰς ἔρευνας σου πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ φονέως. Θὰ σοὶ χορηγήσω τὰ ἀναγκαῖα τῆς συντηρήσεως σου μέσα, καὶ ἀπὸ κοινοῦ θὰ ἐκπληρώσωμεν τὸ ἔργον, ὅπερ θὰ ἐπιτρέψῃ εἰς σὲ μὲν νὰ ἀκινητίσῃς τὴν φονευθεῖσαν θυγατέρα σου, εἰς ἐμὲ δὲ γὰρ ἀπόδειξω εἰς τὸν σύζυγόν μου διὰ τὸ πρασίσθημα, ὅπερ ἀρνεται ἡ γυνὴ ἐκ τῆς καρδίας, ὁδηγεῖ ἀσφυχέστερον εἰς ἀνακάλυψιν τῆς ἀληθείας ἡ ἡ λεπτοτέρα ὁδούδερκεια τῶν δικαστῶν. Δέχεσαι;

— Δέχομαι, ἀπήντησεν δὲ παῖτης καὶ τοῦ λοιποῦ θὰ πρὸς ὑμᾶς εὐγνωμοσύνη μου θὰ είναι ἀπεριόριστος. Εἰς πέσσων δύσκολον περιστατεῖν, εἰς πάντα κίνδυνον, μὴ λησμονήσῃς διὰ τὸ Ἰωάννης είναι ἔτοιμος νὰ θυσίσῃ τὴν ζωὴν του δι' ὑμᾶς. Είμαι γέρων, ἀλλ' ἔξιζω περισσότερον νέου.

— Εὐχαριστῶ, εἶπεν ἡ κυρία Σαραμί μετὰ καρίεντος μειδιάματος.

Τὴν ἐπιοῦσαν, κατὰ τὴν ὄγδοην ὥραν τῆς πρωΐας, ὁ ἀπαίτης ἀπεφύλακίσθη. Χάρις εἰς τὴν γενναιοδωρίαν τῆς κυρίας

Σαραμί, ἀπέβαλλε τὸ ράκη αὐτοῦ καὶ ἐνδύθη θερμότερος ἐνδύματα. Ἐνδεδυμένος, οὐχὶ πλέον ὡς μοναχός, ἀλλ' ὡς χωρικός, κόψας τὴν μακρὰν λευκὴν αὐτοῦ γενειάδα, ἵνα μὴ εὐκόλως ἀναγνωρίζηται, ἀπῆλθε τῶν Νίμων, χωρὶς δὲ κύοις. Σαραμί νὰ τὸν ἕδη οὗτο μεταμορφωθέντα.

— Ήτο ἡ τετάρτη, περὶ τὴν μεσημέριαν, ἡμέρα μετὰ τὸν θάνατον τῆς Σαλβιέττης.

Εἰς τὴν ισόγαιον αἰθουσαν τῆς ἐπαύλεως, ἔνθη ἡ ἀτυχῆς κόρη τόσον ἀσπλάγχνως ἐφονεύθη, ὁ γέρων Κομβρέ, ἡ σύζυγός του καὶ δὲ Κανσέλ, ὁ ὑπηρέτης, ἐκάθηντο περὶ τὴν τραπέζαν καὶ ἐγευμάτιζον. Ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτῶν διεκρίνετο βαθεῖα μελαγχολία. Ἐτοιγόν σιωπηλοί, ὡς εἰς διετέλουν ἔτι ὑπὸ τὸ ἀχθος τῆς σκληροῦς καὶ δεινῆς συγκινήσεως, ἢν ὑπέστησαν.

— Ο ἀγρότης καὶ ἡ σύζυγός του, ἐν διαστήματι τεσσάρων ἡμερῶν, ἐφκίνοντο γηράσκοντες κατὰ δέκα ἔτη. Ἡ γάπων τὴν Σαλβιέττην ως τέκνον των, καὶ ἡ καρδιά αὐτῶν ἐσπαράσσετο ἐκ τῆς αἰφνιδίχες ἀπωλείας, ἢν ὑπέστησαν, ἔτι δὲ μᾶλλον ὑπὸ τὰς ἐντυπώσεις τοῦ ἀπαισίου ἐκείνου θανάτου.

— Η ἐπαύλης ἐκείνη, ἐν ἡ ἔξω πρὸ πολλῶν ἐτῶν καὶ ἀφ' ἣς δὲ ἰδιοκτήτης οἰκτωφερόμενος, δὲν ἐξεδίωξεν αὐτούς μολονότι οἱ βραχίονες των δὲν ἐπήροκουν πλέον διὰ τὴν καλλιέργειαν, τὰ δὲ εἰσοδήματα δὲν τῷ ἐπιληρόνοντο τακτικῶς, ἡ ἐπαύλης αὐτη, ἡ μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης προσφιλῆς αὐτοῖς, κατέστη μισητή.

— Εσκέπτοντο ν' ἀπέλθωσιν ἐκείθεν, νὰ περισυνάξωσι τοὺς μικροὺς αὐτῶν πόρους, καὶ νὰ ζητήσωσιν ἀλλαχοῦ καταφύγιον, μὴ θέλοντες νὰ ζήσωσι μόνοι εἰς τὴν ἐπαύλην ἐκείνην, τὴν διοίαν ἡ Σαλβιέττη ἐκάλυψε διὰ τῶν μειδιάματων καὶ τῶν θελγήτρων της καὶ δόθεν διερχόμενοι οἱ κάτοικοι τῆς περιοχῆς, τὴν ὡνόμαζον. ἡ οἰκία τοῦ Ἑγκλήματος, ποιοῦντες τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἦσαν παραδεδομένοι εἰς θλιβερὰς σκέψεις. Ἡ πενθοῦσα αὐτῶν καρδιά ἡτο ἀπελπίς. Βίχον τὴν ἡλικίαν ἐκείνην, καθ' ἣν πᾶσα καταστροφὴ οὐ μόνον ἀποβίνει ἀνεπανόρθωτος, ἀλλ' ἀφίησιν ἔτι ἀπαρηγορήτευς τοὺς ὑπὸ αὐτῆς πρασβαλλομένους.

Αἰρόντες ἡ θύρα ἡγεμονίαν καὶ ἀνθρωπός τις ἐφάνη ἐπὶ τῆς οὔδετον.

— Ήτο γέρων ἐνδεδυμένος ὡς χωρικός διὰ κάκυριδος ἐκ λινοθυμού τοῦ λευκοφρούον ὑφέσματος, ἐπενδύτος τοῦ αὐτοῦ χρώματος καὶ χονδροῦ μαλλιώνος ἐπανωφορίου, ἐφόρει δὲ πτλον ἐκ δέματος ἀλωπεκος. Ἐκράτει τοικτηρίαν ἵνα βοηθήσαι τοιδίζων καὶ δόπως στηριζήν τὸ κεκυρωμένον ἀναστημάτου.

— Η λευκὴ κομή του ἡτο βαθέως κεκομένη. Τὸ δόλως ἐξυριζόμενον παόσωπόν του ἡτο ἐρρυτιδωμένον ὡς πεπλασιωμένη μεμβράνη, ἡ δέ χροιά του ὑπέρωθρος ἐκ τῶν καυστικῶν προσδόλων τοῦ ηλίου καὶ τοῦ ἀνέμου.

— Τὶ ζητεῖς; ήρωτησεν δὲ Κομβρέ.

— Καλοί ἀνθρωποί, ἀπήντησεν δὲ γενναῖος τοῦ ζωῆς.

— Εμβα. Καθηγεῖ ἐμπρὸς εἰς τὴν φωτιά. Γυναῖκα, φέσε ἔνα πιάτο σοῦπα.

— Ο ἀγρότης ἐνθαρρουθεῖς ἐκ τῆς ὑποδοχῆς τοῦ Κομβρέ, εἰσῆλθεν, ἔκλεισεν ὅπισθεν του τὴν θύραν, ἐξεδίθη τὸ ἐπανωφόριον του καὶ ἐπλησίασε πρὸς τὴν ἑστίαν. Ἐθηκαν μεταξὺ τῶν πινάκιον εἰς ἀργίλου πλῆρες ζωμού, κοχλιάσιον ἐκ κασσιτέρου καὶ ἤρξατο τρώγων.

Οὐδεὶς προσεῖχεν εἰς αὐτόν. Οι ἀνθρώποι της ἐπαύλεως ἐπανέπεσαν εἰς τὴν ἀπαθείαν καὶ τὴν μελαγχολίαν των καὶ οὐδὲ καν τὸν ἡτένιζον.

— Εἰσθε μελαγχολικοί, πολὺ μελαγχολικοί! εἰπε μετὰ τινας στιγμὰς δὲ Ιωάννης.

— Δὲν τῷ ἀπήντησαν. Ἐγερθεὶς τότε προύχωρησε πρὸς τὸν ἀγρότην καὶ τῷ εἶπε:

— Κομβρέ, δὲν μὲ ἀναγνωρίζεις; Εἰς τὸν ἥχον τῆς φωνῆς ἐκείνης δὲ Κομβρέ ἀνεσκιάτησεν. Ἡγειρε τοὺς ὄφθαλμούς καὶ παρετήρησε τὸν ἐπισκέπτην. Εἰτα ἐγιρόμενος αἰρψης:

— Ο Ἰωάννης! ἀνέκραξεν. Ἐπῆλθες ἀπὸ τὴν φυλακήν.

— Ναι, ἡ κατ' ἐμοῦ κατηγορία ἡτο ἀθάσιμος· ἡ ἀθώτης μου ἀπεδείχθη καὶ μὲ ἀπεφύλακταν.

— Άλλα πῶς εἶσαι ἐνδυμένος, διατί εἶναισθης;

— Μετεβλήθην πολὺ, δὲν ἔχει οὕτω; Τὸ ἐποικιδίον, διότι δὲν θέλω νὰ ἀναγνωρισθῶ εἰς τὸ μέρος τοῦτο. Δὲν εἴμαι πλέον ἀγιος, οὐδὲ μάγος, οὐδὲ ἐπαίτης. Ιωάννης δὲ Επαίτης ἀπέθανε, καὶ ἀντ' αὐτοῦ βλέπεις πατέρα, τοῦ διποίουν ἡ καρδιά αἰμασσει, καὶ δοτεῖς ὡρισθῇ νὰ ἀνακαλύψῃ τὸν φονέα τοῦ τέκνου του.

— Είναι λοιπὸν ἀληθεία; ήρωτησεν δὲ Κομβρέττη, λαμβάνοντα μέρος εἰς τὴν συνδιάλεξιν. Δὲν εἶπες ψεῦμα; Η Σαλβιέττη ἡτο κόρη σου;

— Εσπέραν τινά, ἐγὼ τὴν ἀπέθεσα πρὸ τῆς θύρας σας, ἔξι μῆνας μετὰ τὴν γέννησίν της. Η μήτηρ της ἀπέθανε καὶ δὲν ἡδυνάμην ἐγώ νὰ ἔχω τὴν φροντίδα τοῦ παιδίου. Τὸ ἐνεπιστεύθην εἰς σας, γνωρίζων ὅτι εἰς τὰς χειράς σας θὰ ἡτο εύτυχης. Σας ἔστελλα πολλάκις βοηθείας καὶ ἔχαιρον βλέπων διὰ δὲν ἡπατήθην εἰς τὰς προβλέψεις μου, καὶ διὰ τὴν ἐνεπιστεύθην εἰς πατρικὰς χειρας. Δι' οὐτοῦ δὲν ἡπατήθην εἰς τὰς προβλέψεις μου, καὶ διὰ τὴν ἐνεπιστεύθην εἰς πατρικὰς χειρας.

— Ακούσον, Κομβρέ! εἶπεν αἰρψης Ιωάννης δὲ Επαίτης.

— Ο ἀγρότης ἐπλησίασε πρὸς αὐτὸν καὶ ἀντηλλαξαν χαυηλοφάνως τοὺς ἔξης λόγους:

— Η καδεία τῆς Σαλβιέττης ἐγένετο, δὲν ἔχει οὕτω;

— Τὴν ἀλλην ἡμέραν ἀπὸ τὸν φόνον. Ολοι οι κάτοικοι ἡκολύθησαν.

— Ποὺ ἐνεταφιάσθη, τὸ προσφίλες μού τέκνον;

— Εἰς τὸ κοιμητήριον τοῦ Καστιλγόν.
— Πρέπει νὰ ἔλθῃς μετ' ἐμοῦ διὰ νὰ
μοὶ δεῖξῃς τὸν τάφον.

— Δέν φοβεῖσαι μήπως σὲ γνωρίσουν;
— Καὶ σὺ αὐτὸς δὲν μὲ ανεγνωρίσεις
καὶ ἀρχάς. Οὐδεὶς θὰ ἀναγνωρίσῃς ὑπὸ τὴν
νέαν μοσφὴν καὶ ὑπὸ τὰ καινούργια τεῦτα
ἔνδυσατα, Ἰωάννην τὸν Ἐπαίτην.

— Γυναῖκα, τὸ καπέλλον μου καὶ τὸ ἐ-
πανωφόριον μου, εἶπεν ὁ Κομβρέ.

— Θὰ ἔξελθης, ἀνδρὸς μου; ἡρώτησεν ὁ
Κομβρέ την ὑπακούστα.

— Διὰ μίαν ὥστα. Νὰ ἑτοιμάσῃς κρε-
βατί τις τὸν Ἰωάννην. Ἐπὶ τοῦ παρόν-
τος θὰ τὸν φιλοξενήσωμεν.

— Εὐχαριστῶ, ἀπῆνταις σε πάλως ὁ Ἰ-
ωάννης. Κομβρέ την, ἐκνέλης νὰ μὲ εὐχα-
ριστήσῃς, θὰ μὲ ἀφήσῃς νὰ κατακλιθῶ εἰς
τὸ δωμάτιον τῆς θυγατρός μου.

‘Η Κομβρέ την ἔνευσε καταφτικῶς.

‘Ο Κομβρέ καὶ ὁ Ἰωάννης ἔξηλθον πά-
ραυτα, διευθυνόμενοι εἰς τὸ νεκροταφεῖον
τοῦ Καστιλγόν. ‘Ἐπνεες σφοδρὸς ἀνεμος,
καὶ χιῶν ἐπιπτεν ἀπὸ πρωΐας. Η ὅδος καὶ
τὰ δένδρα ἡσαν λεκαλυμμέναν πὸ τῆς χιό-
νος, καὶ οὐδὲ ψυχὴ ζῶσα ἐφκίνετο εἰς τοὺς
ἔρημους ἄγρους.

Τὸ χωρίον Καστιλγόν, ὡς εἴπομεν ἦδη,
κεῖται ἐπὶ τῆς κορυφῆς βράχου καὶ ὀμοιά-
ζει πρὸς φωλεὸν ἀστοῦ. Φθάνει τις ἐκεῖ
διὰ δύο εὐρεῖων καὶ καλῶν κατασκευασμέ-
νων δόδων ἀλλὰ καὶ ἐκείνην τὴν ἐποχὴν
ἡ μόνη ὁδὸς ἣν αἱ ἀκαλλιέργητοι καὶ πε-
τρώδεις ἀτραποὶ τοῦ ὄρους. Οἱ κατοικοὶ^{τοῦ Καστιλγόν} ἔξελέσαντο ὡς διαβάσιν μακρὰν ἀτραπὸν
ἐκ βρασάτου, ἐν ἡ ὀλίγον καὶ ὀλίγον οἱ
τροχοὶ τῶν ἀμαξίων των ἐχάραξαν βα-
θειάς αὐλακώς.

Τὸ νεκροταφεῖον ἔκειτο ἐπὶ τῆς κλιτύος
ὅροπεδίου ἐξ εὐρείκς καὶ βρειλίας πετρώ-
δους στιβάδων. Εἰς τὸν βράχον τοῦτον ἔ-
σκαπτον λάκκους, εἰτινες, ἔνεκκ τῆς ἐλ-
λείψεως φυτικῆς γῆς, ἀπετέλουν πραγμα-
τικοὺς τάφους μὲ τείχη στερεάς, ὡς εἰς εἰ-
χον μετά τέγυνης ὠκοδομηθῆ.

Ἐκάστην κούπτη, οὔτως ἐσκαμμένη, πε-
ριείχεν ἐν φέρετρον, ἡ τὰ φέρετρα μιᾶς
καὶ τῆς αὐτῆς οὐχογενείας ἐκαλύπτετο δὲ
ὑπὸ ἐπιπέδου λιθου, ἐφ' οὐ ἡσαν κεχαραγ-
μένα, καλῶς ἡ κακῶς, εἰς σταυρὸς καὶ
τὰ ὄνοματα τῶν νεκρῶν. Τοῖχος ἐκ πετρῶν
μὴ προσκεκολημμένων ἀσβέστῳ, περιέ-
κλειε τὸ πένθιμον τοῦτο ἀσυλοῦ, ὅπερ μέ-
ρος μὲν τοῦ χειμῶνος ἐκαλύπτετο ὑπὸ τῆς
χιόνος, τὸ δὲ θέρος ἐφλέγετο ὑπὸ τοῦ ἡ-
λίου.

Εἰς τὸν περίβολον τοῦτον ὁ Κομβρέ καὶ
ὁ Ἰωάννης εἰσῆλθον διὰ ῥήγματος ὑπάρ-
χοντος εἰς τὸν τοῖχον, διότι ἡ θύρα ἦτο
κλειστή. ‘Ο Κομβρέ, ἀκολουθούμενος ὑπὸ
τοῦ πατρὸς τῆς Σχλείτης, διέσχισε πά-
ροδον μεταξὺ τῶν τάφων.

— Εδῶ εἶναι, εἶπεν αἴφνης σταυρτῶν.

Ἐκυψε καὶ διὰ τῶν χειρῶν ἀπεμάκρυνε
τὴν χιόνα. ‘Ο λευκός λιθὸς ἐφάνη, καὶ ὁ
Ἰωάννης ἀνέγνωσε κεχαραγμένον ὑπὸ σταυ-
ρού τὸ ὄνομα: ΣΑΛΒΙΕΤΤΗ.

— Εδῶ καιμάται ἡ προσφιλεστάτη μοι:
θυγάτηρ, ἐψιθύρισεν Ἰωάννης ὁ Ἐπαίτης.

Τὸ φέρετρόν της εἶναι μάνον ἐκεῖ; ἥρω-
τησε τὸν Κομβρέ.

— Μόνον ἀπῆνταις σε ἀγρότης. Αὐτὸς
ἀπέφρασε τὸ δημοτικὸν συμβούλιον.

— Ο λιθὸς εἶναι βρύνη διὰ νὰ τὸν σπ-
κώσῃ τις; .

— Διὰ νὰ τὸν σηκώσῃ, ναὶ ἀλλὰ διὰ
νὰ καταβῇ ἀρκεῖ νὰ τὸν μετατοπίσῃ μὲ
ἐν ζύλον, τὸ δόπιον δὲν εἶναι δύσκολον
πρόγυμα.

‘Ἐνῷ ἔλεγον ταῦτα, ἡ χιῶν πίπτουσα
κατὰ παχείας νιφάδας ἐκάλυψε πάλιν τὸν
τάφον καὶ ἐπετωρεύετο ἀποτελοῦσα λευ-
κὴν στιβάδα. Ο Ἰωάννης ἔφερε περὶ ἐ-
αυτὸν τὸ βλέμμα ἵνα γνωρίσῃ ἀκριβῶς τὸ
μέρος ἦτο διὰ τὸ τάφος. Είτα εἰώνεις εἰς τινά γωνίαν ἡμιεφθαρμένην σχνίδα, ἡς τὸ
ἐν ἀκρον ἔξηρχετο ὑπεράνω τοῦ ἐδάφους,
ἔλαβεν αὐτὴν καὶ τὴν ἐνέπτην ὥρισαν εἰς τὴν χιόνια ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς Σχλείτης.

— Τοιουτοτρόπως, εἶπε, θὰ ἐπανεύρω
τὴν θέσιν, ὅταν ἐπανέλθω.

“Ἐμειναν ἐκεῖ ἐπὶ τινας ἔτι στιγμὰς κα-
τηρεῖς καὶ μὲ ἐνδακοῦ τὸ δύμα.

— Πηγαίνομεν, Ἰωάννη, εἶπεν αἴφνης ὁ
Κομβρέ λαμβάνων αὐτὸν ἀπὸ τοῦ βράχου,

Δὲν ἔντεστη. Αλλὰ πρὶν ἡ ἀπέλθη τοῦ
κοιμητοίου, ἐψιθύρισε τας λέξεις ταῦτας:

— Θὰ ἐπανέλθω. Θὰ ἐπαγέλθω διὰ νὰ
σὲ ἵδω μίαν ἔκδημη φοράν, Σχλείτη μου.

‘Ἐπανελθὼν εἰς τὴν ἐπαυλιν διῆλθε τὸ
λιπόν τῆς ἡμέρας εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Σχλείτης. Ἐξηπλώθη ἐπὶ τῆς κλίνης,
καὶ ὁ ὄπνος ἔκλεισε τὰ βλέφαρά του. Ἡτο
ἡ πώστη φορά, ἀπὸ τοῦ θανάτου τῆς θυ-
γατρός του, καθ' ἣν ἀπῆλαυσεν ἀναπαύ-
σεως ἀληθῆς ζωγόνου.

‘Η νῦν ἦτο ἥδη βραχεῖα ὅταν ἐξύπνησε.

Κατῆλθεν εἰς τὸ ισόγαιον δωμάτιον τῆς
ἐπαυλίων: ἵνα γευματίσῃ μετὰ τῶν ἀγρο-
τῶν. ‘Οπως τὸ τῆς πρωΐας, οὕτω καὶ τὸ
γεῦμα τῆς ἐσπέρας, ἦτο σιωπηλόν. ‘Οταν
δὲ ἐτελείωσεν, ὁ ἐπαίτης ἐκκένθη ὁ χωμά
ὑπὸ τὸ προπέτασμα τῆς ἐστίας. Τὸ βλέμ-
μα ἔχων προσηλωμένον ἐπὶ τῆς λαμπού-
σης φλογὸς ἀνέμεινεν ἔτι μέχρι τῆς ἐνύστης
ώρας. Τότε ἀφῆκε τὸν Κομβρέ, προφεύ-
ζομένος διὰ ὁ ἀνέλθη εἰς τὸ δωμάτιον του.

‘Αλλὰ δὲν ἀνῆλθεν εἰς αὐτό. ‘Ἐκ τινος
γωνίας τῆς αὐλῆς ἔλαβε δύο ἀντικείμενα,
ἄτινα προηγουμένως είχεν ἀφήσει ἐκεῖ.
ἵσαν δὲ σιδηροῦς μοχλὸς καὶ φρόνος, ὃν
δὲν ἀνῆψεν ἀμέσως, καὶ ἀπῆλθε.

Πρὸ τοιῶν ἡμερῶν κατείχετο ὑπὸ ἐπι-
μόνου ἰδέας καὶ εἰς αὐτὴν ὑπῆκουε κατέ-
κείνην τὴν στιγμήν.

“Ἡθελε νὰ ἐπανιδῃ τὴν θυγατέρα του.

“Αν καὶ ἦτο νεκρά, φεύ! τοῦτο δὲν ἦτο
κάλυμμα διὰ τὴν ἐπιθυμίαν του. Ἐφλέγετο
ὑπὸ πόδουν γὰρ ἴδη τὸ λατρευτὸν ἐκείνο
πλάσμα, καὶ νὰ κρατήσῃ εἰς τὸν βράχιον
του τὸ φθαρτὸν ἐκείνο σῶμα, τὸ δόπιον
τόσαν ἥγαπτος, καὶ μετὰ τὴν ἀποσύνθεσιν
τοῦ δόπιου οὐδὲν θὰ ὑπελείπετο εἰς τὸν

χώμα τοῦ Σχλείτης. Τὸ δεκάτη περίπου
τοῦ θερινοῦ τὸν χιόνα, ἐφάνησε τὸ νεκροταφεῖον.

‘Η χιῶν δὲν ἐπιπτεν πλέον, ἀλλὰ ὁ οὐρα-
νός τοῦ συγγεφώδης.

‘Ἐν τούτοις, μολονότι τὰ νέρη ἐκάλυ-
πτον τοὺς ἀστέρας, οὐχ' ἡττο, ἐπὶ τῶν
ἀγρῶν ἦτο διακεχυμένη λευκὴ ὑπαγειει,
ἐκ τῆς ἀντανακλάσεως τῶν ἐν τοῦ οὐρα-
νοῦ λαμψεων ἐπὶ τῆς χιόνος, ἡς ἡ ἀπειρος
ἐκταπις ἐπλήρου τὸ βλέμμα.

Χάρις εἰς τὸ ἀσθενές τοῦτο φῶς ὁ Ἰω-
άννης ἔβλεπε τὴν ὁδόν, ἣν ἡκολούθει, καὶ
ἐπειδὴ οἱ ὄφθαλμοι ἐθίζονται εἰς τὸ σκό-
τος, δὲν ἔλαβεν ἀνάγκην νὰ ἀνάψῃ τὸν
φρόνον του ἵνα εἰσέλθῃ εἰς τὸ νεκροταφεῖον,
οὐδὲν διά τινα εἴρη τὸν τάφον τῆς θυγατρός του.
Τὸν ἀνεγνωρίσειν ἐκ τῆς σανίδης, ἣν εἶχεν
ἐμπήξει τὴν πρωΐαν.

‘Ἀπέθηκε τὰ δόπια ἐφερεν ἀντικείμενα·
εἰτα κύπτων ἐπειράθη ν' ἀπομακρύνῃ διὰ
τῶν χειρῶν τὴν καλύπτουσαν τὸν λίθον
χιόνια. ‘Αλλ' αὐτὴν εἰχε σκληρυνθῆ ὑπὸ τοῦ
ψυχους, καὶ ἐδέσησε νὰ τὴν ἀποσπάσῃ διὰ
τοῦ μοχλοῦ, διὸ μετ' ἐστοῦντος.

Τούτοις γενομένου, μετὰ διυνάμεως, ἣν
δὲν ἥθελεν ὑποπτεύει τις ὡς ἐκ τῆς προ-
κεχωρηκούσας ἡλικίας αὐτοῦ, ἀλλ' ἣν ὑπε-
βοήθει ἡ ἴδεα εἰς ἣν ὑπῆκεν, ἔθετε τὸν μο-
χλὸν μεταξὺ τοῦ λίθου καὶ τοῦ βράχου,
καὶ διὸ ὀλίγων κινήσεων ἀπώλησε τὴν πλά-
κα, μέχρις οὐ ἐφάνη ἡ χαίνουσα ὄπη, εἰς τὸ
βρύσος τῆς δόπιας τοῦ νεκροταφεῖον τῆς Σχλείτης.

‘Η γαψε τότε τὸν φρόνον. ‘Η ὅπη δὲν
ἦτο οὐδὲ πλατεῖα, οὐδὲ βαθεῖα, ἀλλὰ δι-
πλασία κοινοῦ λάκκου. Κατῆλθεν, ἀπωθέ-
σας κατὰ γῆς τὸν φρόνον.

Τὴν βοηθείαν σφύρας καὶ σμίλης, δις μεθ'
ἐστοῦντος ἐφερεν, ἥρξαντο ἀποσπῶν τοὺς ἥλους
τοῦ φερέτρου.

‘Αλλ' ὅτε καὶ δι τελευταῖος ἥλιος ἀπε-
σπάσθη, ὅτε τὸ ἐπίπωμα τοῦ φερέτρου ἔ-
πεσεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἥποσθόφως καρπί-
σαν, ὅτε εἰδε τὸ λευκόν πρόσωπον τῆς γε-
ράρδης, διαφκινόμενον ὑπὸ τὸ καλύπτον αὐ-
τὴν σαββάνον, ἥσθανθη τὴν καρδίαν του
σπαραγασμένην καὶ τὰς δυνάμεις του ἐκ-
λειπούσας.

— ‘Εσο, γενναῖος, Ἰωάννη! ἐψιθύρισε
καθ' ἐστοῦντον.

‘Αναλαμβάνων τὸ θάρρος του, ἀνήγειρε
τὸν φρόνον καὶ εἶδε.

Τὸ ὡχρὸν θύμα ἔξηπλοῦτο μεταξὺ τῶν
ἀκαράντων, οὓς ὁ Κανσέλ, ὁ ὑπηρέτης τῆς
ἐπαύλεως, συνέλεξεν ἐκ τῶν λόφων καὶ
εὔρεν ὑπὸ τὴν χιόνην.

Τὸ περιβόλλον αὐτὴν σαββάνον μόλις
ἔφυκεν ἀνω τὸν στήθους, οὕτως ὀτεί-
σε οἱ ὄμοι καὶ οἱ βραχίονες ἔμενον γυμνοί, καὶ
ἔβλεπε τις ἀνωθεν τοῦ ἀφειτεροῦ μα-
στοῦ τροχύμα χαῖνον ἔτι, ἀλλὰ τοῦ ὄποιον
τὰ χειλη δὲν είχον πλέον τὸ πορφυροῦ
γρώμα, παγέντος τοῦ αἰματοῦ, διπερ ἐ-
ζωγόνειν ἀλλοτε τὸ θελκτικὸν ἐκεῖνο σῶμα.

‘Η σῆψις δὲν είχεν ἔτι ἀφέται.

Τοῦ φερέτρου μὴ ἀπτομένου τοῦ ἐπί-
αφους, καὶ τοῦ ψύχους ὄντος δριμυτάτου,
τὸ σῶμα διετηρεῖτο ἀνέπαφον.

‘Ως ἐκ τούτου θὰ ἔλεγε τις ὅτις ἔβλεπε
γυναῖκα κοιμωμένην καὶ οὐχὶ πτῶμα. ‘Η
κεφαλὴ ἀνεπτυστο ἐπὶ τῆς ξανθῆς αὐτῆς
κόμης, ἣν είχον διασκευάσει ὡς προσκε-
φάλαιον. Οἱ ὄφθαλμοι ήσαν κλειστοί. Μό-

έστηνε παχύδα, ή θά ήπατα τους δικαστές του, ἀπόπλανων αὐτούς.

Ἐσκέφθη ἐπίσης ἐὰν ἡδύνατο νὰ φονεύῃ τὸν κύριον Σαρκοῦ. Ἀλλ' ἐφοβεῖτο μὴ ἔγκατταλίπωσιν αὐτὸν αἱ δυνάμεις του. Ἀλλως τε τοιαύτη ἐκδίκησις δὲν τὸν ικανοποίει.

— Φονεύων αὐτὸν, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν, θὰ τὸν ἀπαλλάξω τῶν τύψεων τοῦ συνειδότος, καὶ δὲν θὰ ἀπολαύσω τῆς εὐχαριστήσεως τοῦ νὰ ἔσθια αὐτὸν βασανίζομενον.

Τέλος, τελευταῖα τις ἴδεα ἐπῆλθεν αὐτῷ καὶ αὐτὴ τῷ ἀπέσπασε τὴν ἐπιφώνησιν, ἢν ηκουσεγύ δ Κομβρέ:

— Νὰ μὴ εἴμαι κατὰ τρίσκοντα ἐπηνέτερος!

Τρεῖς μῆνες παρῆλθον οὕτω, χωρὶς οὐδεμία μεταβολὴ νὰ ἐπέλθῃ εἰςτὸν βίοντου, χωρὶς οὐδεμίαν νὰ λαβῇ ἀπόφασιν, καὶ χωρὶς νὰ μαντεύσωσιν οἱ περὶ αὐτὸν τὰς σκέψεις, αἵτινες ἀδέσποτος τοῦ νοὸς αὐτοῦ.

Πρώταν τινά, κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔαρος, διηνθήνθη πρὸς τὴν γέφυραν τοῦ Γάρδωνος. Ἡ θέα τῶν ἀγρῶν κατὰ τὰς ἡμέρας ἔκεινας τῆς ἀνοίξεως παρεῖχεν ἀρροτὸν ἥδονήν. Πᾶσαι γαληνιῶσα ψυχὴ οὐρανίετο ἀποθαυμάζουσα τὸ κυανοῦν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τὰ περὶ τὰς ὅχθας τοῦ Γάρδωνος τερπνὰ τοπεῖα.

Ἄλλ' ὁ Ἰωάννης ἔμενεν ἀναίσθητος εἰς τὰς καλλονὰς ταύτας, αἵτινες ἀλλοτε ἔθελγον αὐτὸν, καὶ δὲς συχνάκις ὑπανίστετο εἰς τὰς κατέκεινης τὴν ἐποχὴν προσφωνήσεις του πρὸς τοὺς χωρικούς, παρ' οἷς ἐθεωρεῖτο ἄγιος. Ἐβάδις μὲ τὴν κεφαλὴν κάτω νεύουσαν, παραδεδομένος εἰς τοὺς αὐτοὺς πάντοτε συλλογισμούς, καὶ προύχωρος, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ, ἐπὶ τῆς γιγαντῶδους γεφύρας, ἢν ἀποτελοῦσιν αἱ καπώτεραι ἀψίδες τοῦ ῥωμαϊκοῦ ὑδραγωγείου.

Μόνον ἐν τῷ μέσω τῆς γεφύρας ἤγειρε τοὺς ὄφθαλμούς καὶ εἶδεν διὰ ἀπεμακρύνθη τῆς ἐπαύλεως πλέον τοῦ συνήθους, καὶ ητοιμάζετο νὰ ἐπανέλθῃ.

Ἄλλ' ἀπὸ τῆς ὁδοῦ, ἢν ὥφειλε ν' ἀκολουθήσῃ ἥρχετο ἀνθρωπός τις.

Οἱ Ἰωάννης θέλων νὰ μὴ ἔδῃ αὐτὸν διαβάτης, ἐκρύθη ὅπισθεν ὄγκωδους κίνος μιᾶς τῶν ἀψίδων, ἀνάμενων νὰ ἀπομακρυνθῇ.

Ἐκεῖνος ἐπλησίασε καὶ ἔστη μετ' οὐ πολὺ ἐπὶ τῆς γεφύρας, εἰς τινῶν βημάτων ἀπόστασιν ἀπ' αὐτοῦ. Εἶδε τότε διὰ διαβάτης ἥτο νεφελίας.

Καὶ ἀληθῶς, ὁ νεοελθὼν θὰ ἥτο μόλις εἰκοσαέτης ἐφόρει ἐνδύματα χωρικοῦ ἥτο δὲ σπανίας ὀραιότητος. Ἡ κασταγόχρους κόμη του, μακρὰ καὶ μεταξειδής, ἐκυμάτιζεν εἰς βοστρύχους πίπτουσα ἐπὶ τοῦ τραχήλου του. Τὸ μέτωπόν του ἥτο κανονικώτατον, εὐρὺ καὶ ἀγέρωχον· ἡ τεῖχος καὶ τὰ ὀταῖς του τέλεια τὸ σχῆμα· οἱ μέλανες καὶ βαθεῖς ὄφθαλμοί του, ἐξωδηκότες ὑπὸ τῶν δακρύων, ἡ ἐπιδερμίς του λευκὴ καὶ τὰ χαρακτηριστικά του κανονικά. Ἡτο ὑψηλοῦ ἀναστήματος, καὶ εἴχε μέλη εὔρωστα καὶ ἀνάλογα, φυσικὴν δὲ ἀξιοπρεπειαν, ποταμίαν εἰς χωρικόν.

Τοιοῦτος δὲν εἶλκυσε τὴν προσοχὴν τοῦ ἀπαίτου, ὅστις ἐψιθύρισεν:

— Πόσον, ἥθελον νὰ τῷ ωμοίαζον! Καὶ, ως ὁ Φάρουστ, ποθῶν τὴν νεότητα, ἐστέναξε καὶ πολλὴν νὰ μετεμορφωθῇ τὸ ὄψιμο τοῦ θαύματος καὶ νὰ ἀνελάμβανε τὴν ἴσχυν, τὴν τόλμην καὶ τὴν χάριν τῶν νεανικῶν αὐτοῦ χρόνων, ἀπέρ τοῦ ἔθαμαζεν εἰς τὸν ἐπὶ τῆς γεφύρας πλησίον αὐτοῦ ἰσταμένον πρωΐνον περιπατητήν.

Αἴφνης, εἶδεν αὐτὸν ποιοῦντα κίνησιν ἀπελπισίας, ἀποβάλλοντα τὸν ἐπενδύτην αὐτοῦ καὶ τὸν πῖλον, δίπτοντα αὐτὸν μακρὰν καὶ ἐτοιμάζομενον νὰ ῥιψθῇ ἀπὸ τοῦ τείχισματος εἰς τὴν ἄσυστον, τὴν ἀποτελουμένην ὑπὸ τοῦ βάθους τοῦ ποταμοῦ.

Χωρὶς νὰ σκεφθῇ, ὑπείκων εἰς αὐτόματον αἰσθημα, δὲ ἐπαίτης ὀρμησὸν ἵνα ἐμποδίσῃ τὴν ἀπόπειραν ἔκεινην τῆς αὐτοχειρίας. Ἐθηκε τὴν χειραρχίαν ἐπὶ τοῦ μαστού νεανίου λέγων:

— Μὴ προχωρήσ, τρελλόπαιδον.

Ἐκεῖνος ἐστράφη καὶ ἀτενίζων μὲ τεταραγμένον ὅμηρο τὸν οὔτω πρὸς αὐτὸν ὑμίλοιντα, ἀπήντησε:

— Πόθεν ἐξηλθες, καὶ λέγεις γέρων; δὲν σὲ εἶδον. Ἐξηκολούθησον τὸν δρόμον σου καὶ μὴ ζητήσῃς νὰ ἐμποδίσῃς τὴν ἐκτέλεσιν ἀμετακλήτου ἀποφάσεως.

Ιωάννης δὲ ἐπαίτης ὑψώσε τοὺς ὄμοιους:

— "Αν θέλης ν' ἀποθάνῃς, τοῦτο σημαίνει ὅτι νομίζεις σεαυτὸν δυστυχῆ.

— Νομίζω ἐμαυτὸν δυστυχῆ καὶ εἴμαι Πιθανὸν νὰ μὴ εἴμαι καὶ νὰ μεγαλοποιῶ τὴν θλίψιμον. Ἄλλα τι σημαίνει! ἀφοῦ ὑποφέρω, ως ἔστιν αὐτη ἥτο μεγαλειτέρα.

— Τοῦτο εἴναι λόγος διὰ ν' ἀποθάνῃς; "Αφοῦς τὴν αὐτοχειρίαν εἰς τοὺς γέροντας καὶ τοὺς ἀπηλπισμένους δές ἐμέ. Ἄλλα εἰς τὴν ἥλικιαν σου! Μόλις θὰ είσαι εἴκοσιν ἔτῶν: καὶ θέλεις εἰδέναι φονεύθης! Ανόητε! Τιάρχει, ἔστω καὶ μία μόνη θλίψις, τὴν ὁποῖαν εἰς νέος δὲν δύναται νὰ θεραπεύσῃ;

— Υπάρχουσιν, ἀφοῦ δὲ ἴδική μου είναι ἐξ αὐτῶν Ἐμπρός, θέσιν, φλύαρε, γέρων κρονόληρε, ἀλλοίς τε σὲ παρασύρω μαζύ μου.

— Ἰδοὺ ἀπειλὴ τὴν ὁποίαν εὔκολωτερον δύνασαι νὰ προφέρῃς δὲ ἡ ἐκτέλεσης, ἀπήντησεν εἰρωνικῶς δὲ Ἰωάννης. Εἰξεύρεις διὰ ἥδυνάμην, ἀν ἥθελον, νὰ σὲ ἀναγκάσω νὰ ζήσῃς;

— Σύ! πῶς; ἥρωτησεν δὲ νέος ἐκπληκτος.

— Ἐπικαλούμενος τὴν τιμὴν σου!

— Τὴν τιμὴν μου! Δὲν ἐννοῶ!

— Ζητῶν σοι λόγον διὰ τὰς ὕβρεις, τὰς ὁποίας μοὶ ἀπηνύθησες ταύτην τὴν στιγμήν.

— Θέλεις δὲν κτυπηθῆς μὲ ἐμέ, σύ;

— Πιστεύεις, ἐπειδὴ αἱ τρίχες μου ἐλευκάνθησαν, διὰ δὲν ἔχω πλέον οὔτε αἷμα εἰς τὰς φλέβας μου, οὐδὲ ὄργην εἰς τὴν καρδίαν, οὐδὲ ισχὺν εἰς τὸν βραχίονα; Πούσηκούσθη εἰς τρελλόδενέος νὰ ὑβρίζῃ γέροντα καὶ νὰ τὸν ἀποκλήῃ γέροντα κρονόληρον; εἰπεικόντως

— Οἱ Ἰωάννης ἐφρίνετο ὑπερβαλλόντως μεγαλυνόμενος· τὴν φωνὴν του ἥτο ἰσχυρὰ καὶ οἱ ὄφθαλμοι του ἐσπινθηρούσιον. Οι νεανίς τὸν παρετήρει ἐκπληκτός, καὶ μετὰ σεβασμοῦ, ἀλλὰ χωρὶς νὰ καταβίβασῃ τοὺς ὄφθαλμούς. Κατόπιν προσέθηκεν:

— Εἰχον ἀδικον, καὶ σοὶ ζητῶ συγγνώμην διὰ τὸν διὰ τοὺς προσβλητικοὺς λόγους τοὺς διόποιους ἐπρόφερα.

— Οἱ Ἰωάννης ἤτενε τὸν μετ' αὐτοῦ συνδιαλεγόμενον δι' ἑταστικοῦ βλέμματος, ως εἰς ἥθελε νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὰ ἀδυτα τῆς καρδίας του, ἵνα μάθηται τοὺς λόγους τούτους ἔλεγεν ἐκ δειλίας. Ἀλλ' ἡ στάσις του νεανίου ἥτο τόσῳ ὑπερήφανος, γενναῖα καὶ ἀξιοπρεπής, ωστε δὲν ἥδυνατό τις ν' ἀπατηθῇ.

— Εἰσαι γενναῖος, εἰπεν δὲ ἐπαίτης, καὶ ίσως δ, τι ἔζητες νὰ πράξῃς, διὰ τὸν σὲ ἐμπόδισα, ἥτο πρᾶξις γενναῖα καὶ δικαιολογημένη. Εἰς σὲ ἀπόκειται νὰ μοι τὸ ἀποδεῖχης. Δὲν θὰ στέρεω εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως σου, εἰμὴ διὰ τὸ μάθω τὴν αἰτίαν καὶ εῦρω αὐτὴν εὐλογον. Διατί θέλεις ν' ἀποθάνῃς; Ομίλει!

— Διατί θέλω ν' ἀποθάνω, ἀπήντησεν δὲ νεανίς· ἐπιθυμεῖς νὰ τὸ μάθης; ἀκουσον λοιπόν. Ονομάζομαι Ράχος Ριέντρος εἰμαι εἴκοσι δύο ἔτῶν. Ἐγεννήθην εἰς τὸν τόπον τούτον, ἔνθα δ πατήρ μου, Ἰσπανός τὴν καταγωγήν, ἐγκατέστη καὶ ἐνυμφεύθη. Η μήτηρ μου ἀπέθανε τὴν ἡμέραν τῆς γεννήσεως μου, ὅδε πατήρ μου, δύο ἔτη μετὰ ταῦτα. Θὰ ἔσων ἐν πενίᾳ καὶ ἐγκαταλειπμένος, ἔστιν μὴ μισθέτε διατρόπος τοῦ χωρίου Σερνάκ, γέρων ἀγαμος καὶ ἀνευτύχην εὐφροσύνως· χάρις εἰς αὐτὸν δὲν είμαι ἀμαθής; καὶ χάρις εἰς τὴν παίδευσιν, ἥτο παρ' αὐτοῦ ἔτυχον, δύναμαι νὰ κερδήσω τὰ πρὸς τὸ ζῆν.

— Καὶ θέλεις ν' ἀποθάνῃς; ἀνέκραξεν δὲ Ἰωάννης.

— Ο Ράχος Ριέντρος ἐξηκολούθησε: — Θέλω ν' ἀποθάνω, διότι ἀπώλεσα τὸν εὐεργέτην μου, τοῦ ὄποιου δὲ θάνατος είγαται δι' ἐμὲ φοβερὸν δυστύχημα. Πρὸ ἐνὸς ἔτους ἥγαπων δραίαν νεανίδα καὶ ἐπιστευον διὰ ἥγαπωμην. Επειδὴ δὲ πλουσία, οἱ γονεῖς της μοὶ τὴν ἡροητησαν, διταν κατὰ πρῶτον ἔζητος τὴν χειραρχίαν της. Επενέβη τότε δὲ θετὸς πατήρ μου καὶ ὑπερσχέθη νὰ μοι ἐγκαταστήσῃ διὰ συμβολαίου προκαταντοντος εἰς τὴν πρόσθιαν, τὴν ὁποίαν θὰ ἔλαμβανε παρὰ τῶν γονέων της ἡ μηνιστή μου. Τὰ πάντα ἀπεφασίσθησαν. Οι γάμοι ἐπρόκειτο νὰ τελεσθῶσιν, διὰ τὸν ἐυεργέτης μου ἀπέθανεν αἱφινδίως, μὴ δυνηθεῖς νὰ γράψῃ διαθήκην. Μεμακρυσμένοι συγγενεῖς, τοὺς ὄποιους οὔτε καν ἐγνώριζον, ἐσπευσαν καὶ κατέλαβον τὴν περιουσίαν. Μὲ ἔξεδικαν τῆς οἰκίας, εἰς ἥν ἀνετράφην. Εὑρέθην πτωχός, ἀνευ ἀσύλου, ἡ δὲ οἰκογένεια τῆς μηνιστῆς μου μὲ εἰδοποίησε τότε διὰ ἔπρεπε νὰ ἔγκαττασιψώ πασσαν ἐλπίδα. Εἰς μάτην ίκέτευσα. Δὲν ἥθελησαν ν' ἀκούσωσι τὰς ικεσίας μου, ὑποχρεώσαντες καὶ αὐτὴν τὴν μηνιστήν μου νὰ ἀρνηθῇ τὸν ἔρωτα μας. Σήμερον δὲ τὴν πρωΐαν τὴν ἐνύμφευσαν μὲ ἀγροτικούς χωρικούς, ἀνάξιους αὐτῆς.

